

[Madsen-Mygdal.]

beskatningen udgør hver for sig kun en ringe Brøkdæl af henholdsvis Udgiftsreduktionerne og Lettelserne for Erhvervslivet. Og selve Sammenstillingen, den nuværende Finansministers omhyggelige Fremhæven af, at de to Ting hører sammen som to Sider af den samme Sag, er jo lige saa urigtig og vilkaarlig. Der er kun den gode Hensigt; den er klar og aaben, den er der ingen, der tager fejl af.

Men naar nu Finansministeren gaar saa vidt i sin store Interesse for at knytte Formueskat og Sociallovgivning sammen, at Ministeren endog tør udtale Forventning om, at hvad der opnaas ved Ændring af Formuebeskatningen, skal kunne dække de foreslaaede Ændringer til Sociallovgivningen, kan jo ethvert Medlem her af Tinget se, at dette aldeles ikke er Tilfældet.

Hvad Formuebeskatningens Ændring vil medføre i øget Indtægt i det Finansaar, her er Tale om, er der ingen, der ved, heller ikke den højtærede Finansminister — Ministeren maa ikke tage mig det ilde op, men jeg tror ikke, Ministeren vil paastaa, at han ved det —, men der er al Udsigt til, at det bliver betydelig mindre end i Finansaaret 1928—29, hvorfor der nu foreligger Regnskab.

Thi som bekendt er Forholdet det, at i 1927 blev der aldeles ikke rørt ved Satserne i Formuebeskatningen her i Landet til Trods for, at disse Satser er højere end dem, der findes i andre Lande, de er i Dag ganske de samme, som de var før 1927. Lettelsen gjaldt kun de Formuer, der under de vanskelige økonomiske Forhold gav ringe eller ingen Indkomst, og hvor den haarde Beskatning derfor virkede som en Formuekonfiskation. Men under de bedrede økonomiske Forhold, som altsaa ogsaa Regeringen har bemærket, og ogsaa i Betragtning af den beklagelige Diskontoforhøjelse, der er sket, som vel nok i nogen Grad vil bidrage til forøgede Formueindtægter, er der overvejende Sandsynlighed for, at Formuerne paa ny vil komme op paa normal Afkastning, hvorved Lettelsen i det store og hele bortfalder, og saa er Forholdet det, at det af Finansministeren fremsatte Forslag er uden reel finansiel Betydning. (*Undervisningsministeren* [Borgbjerg]: Saa kan De jo acceptere det).

Den højtærede Undervisningsminister siger, at saa kan vi acceptere det. Jeg troede, at han kunde forstaa, at det har sin Betydning, at man har indrettet en haard Beskatning saaledes, at den tager Hensyn til de skiftende Tider; saa der ikke skal laves en Lov, hver Gang Tiderne forandrer sig.

Men at ville bedømme Forslaget efter Virkningerne i et Kriseaar som 1928—29 forekommer mig letsindigt, letsindigt for almindelige Mennesker og ganske særlig letsindigt for en Finansminister.

Hvad angaar den Statistik vedrørende Formueskattens Virkninger i det sidste Regnskabsaar, som Finansministeren var saa henrykt for, saa forekommer det mig nu, at det var en billig Glæde. Naar Talen er om Lettelse i Formuebeskatning, saa er det dog klart, at det kun kan være dem, der svarer denne Skat, der direkte føler Lettelsen i første Omgang, og at de føler Lettelsen i desto højere Grad, jo større Formuen er og jo mindre Indkomsten deraf er, er ogsaa selvfølgeligt. Der behøves aldeles ikke nogen vidtløftig Statistik for at paavise det; det vilde være højest besynderligt, om noget andet var Tilfældet.

Hvorfor har Finansministeren ikke ladet udarbejde en Statistik f. Eks. over de Personer, som direkte har følt Lettelse ved Nedsættelsen af Godsbanetaksterne? Hvis Finansministeren vilde prøve paa at lave en saadan Statistik — den foreligger, mig bekendt, ikke —, saa skulde det nok vise sig, at de største Beløb er direkte sparet af store industrielle Aktieselskaber. (*Afbrydelse*: Og store Agrarer). Ogsaa af store Agrarer — i hvert Tilfælde mere af store Agrarer end af smaa — og af Korngrosserere og Kornhandlere, men ikke just af Smaafolk. Saadan gaar det, hvis man undersøger denne Takstnedsættelse. Og tager man Statistikkens over den Skattenedsættelse, der har fundet Sted i Københavns Kommune, hvor man foretog en Nedsættelse af 10 pCt. af Indkomstskatten — og det har vi en Statistik over —, saa viser den selvfølgeligt, at Lettelsen føles i desto højere Grad, jo større Indkomsten og dermed Indkomstskatten er.

Men deraf følger aldeles ikke, at disse Lettelser ikke kan komme hele Samfundet og i Virkeligheden alle i vort Samfund til gode. Jeg forstaaer derfor aldeles ikke den højtærede Finansministers Bemærkning om, at denne Lov, altsaa Ændringen af Formuebeskatningen af 1927, ikke er blevet, hvad dens Forkæmpere mente den skulde blive, nemlig en Hjælp til det nødstedte Erhvervsliv. Hvis den er gennemført i Overensstemmelse med dens Indhold, og det er der ingen, der har Grund til at tvivle om, falder Lettelsen netop saaledes som tænkt, dels paa de Aktieselskaber, der har konsolideret Virksomheden ved Henlæggelse til deres Fonds i Stedet for at udbetale de store Aktiedividender, som det ærede